

To learn or not to learn

BEATE SKORSTAD har lang fartstid innen barneteater, fortelling for barn, mellomfag i teater for barn, master i ENLPP [effektiv NLP og psykologi] og er hypnoterapeut. For tiden er hun styrer i Musehuset, Norsk Folkemuseums barnehage og skriver for 0-6.

Stort sett holder jeg på med mine egne greier på denne sida mi og bruker vanligvis ikke å belyse temaet ellers i bladet, men denne gangen kunne jeg ikke dy meg. Læring er slikt et skummelt ord for en førskolelærer med eksamenspapirer fra det glade nittital. Vi var opptatt av lek, sosial kompetanse og andre fine og ufarlige mellommenneskelige ord den gangen. Men nå seiler plutselig LÆRING inn som et sentralt begrep også i min barnehagevirkelighet. Og jeg innrømmer det glatt, for meg er dette ordet assosiert med tall, geometriske former og bokstaver. Hvis du sier læring til meg, popper det automatisk opp et bilde av en knallrød runding, nei unnskyld, sirkel mener jeg. Og jeg tror ikke jeg er alene om dette, her i Norge er vi livredde for å bli «for mye skole» og tviholder på at barna fremdeles må få lov til å være barn.

Som ung student tok jeg drama-fordypning i England, selve storsynderen hva tidlig skoleeksponering angår. Der hadde jeg praksis i «nursery school» og ja, der leste femåringene og treåringene skulle mestre ulike puslespill. Dette var uvant og rart for en ung Dronning Maud'er som mente at frilek og utetid var døds viktig. «Assembly» er et kjent begrep i engelsk skole, eller felles morgensamling som vi kanskje ville kalt det på norsk. En gang i uka besto denne samlinga av at de ulike klassene skulle vise noe de hadde lært i uka som hadde gått. Og for en norsk utvekslingstudent var dette knyttet til nysgjerrighet og en god del fordommer, dette hadde jeg jo sett på film! Jeg forventet meg veslevoksne barn med kjedelige framlegg om

«the tudors», men i stedet fikk jeg morsomme sanger, små teaterstykker, irsk folkedans og fektning. Men det jeg husker aller best var Nicole, den lille 4-åringen i min «playgroup» som en fredag morgen gikk fram foran hele skolen for å vise at hun hadde lært å knyte lissene i sine nye røde knappestøvletter.

Hvem har sagt at læring må handle om geometriske former, tall og bokstaver og at ferdigheter vi trenger for å mestre hverdagen vår, eller for å utvikle selvstendigheten og selvfølelsen, ikke skal læres? Ikke vet jeg, men jeg har en mistanke om at dette er en myte som bare henger ved oss på lik linje med at vi ikke må svømme før det har gått to timer etter vi har spist... Hvor kommer denne redselen fra, og har vi egentlig noen grunn til bekymring? Jeg tror en hver noenlunde vettug pedagog greier å likestille læring om livet med læring av fag og at det ene ikke trenger å utelukke det andre. Det jeg erfarte i min praksis i England var at barna kastet seg over oppgaver og utfordringer med lyst og iver. Og når en ettåring stabber rundt med mål om å lære å gå, bremser vi det ikke opp fordi vi er redde for at barnet er i ferd med å lære for mye eller har for bratt læringskurve? Er det kanskje sånn at så lenge barna lærer noe vi vil de skal lære, og som vi i den sosialdemokratiske nordiske barnehagetradisjonen er trygge på, så er det greit? Vi terper og øver på den uforståelig teksten til Luciasangen, men fri og bevare for å dra inn alfabetet! Men det er klart, her i dette rike landet trenger vi ikke å lære å knyte skolisser, vi kan jo bare kjøpe sko med borrelås!

*Hvem har
sagt at
læring må
handle om
geometriske
former, tall
og bokstaver*

